

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

KRISTIN HANNAH

aleea cu licurici

Traducere din limba engleză

VALENTINA GEORGESCU

Capitolul 1

Li se spunea fetele de pe Firefly Lane¹. Asta se întâmpla demult – cu peste trei decenii în urmă –, însă acum, stând așa în pat și ascultând viscolul şuierând afară, i se părea că fusese ieri.

În săptămâna precedentă (indubitabil, cele mai proaste șapte zile din viața ei), își pierduse abilitatea de a se distanța de amintiri. În ultima vreme, prea des era în visele ei anul 1974; ea era din nou adolescentă, îndreptându-se spre majorat în umbra unui război pierdut, pedalând pe bicicletă alături de cea mai bună prietenă a ei într-o beznă absolută, astfel că părea invizibilă. Locul era relevant doar ca punct de referință, dar ea și-l amintea până în cel mai mic detaliu: o panglică sinuoasă de asfalt, mărginită de o parte și de alta de șanțuri cu apă murdară și de dealuri cu vegetație sălbatică. Înainte să se cunoască, șoseaua aceea părea că nu duce nicăieri; era doar un drum de țară denumit după o insectă pe care nu o văzuse nimeni vreodată în acest aspru cotlon albastru și verde de lume.

Pe urmă, au văzut-o fiecare prin ochii celeilalte. Când erau împreună pe povârnișul dealului, în loc de arbori înalți și de gropi nămolose sau de munți îndepărtați cu piscuri ninse, ele vedeau toate locurile unde aveau să ajungă într-o bună zi. Noaptea, se strecurau afară din casele vecine și se întâlneau pe acel drum. Se duceau pe malul râului Pilchuck și fumau țigări șterpelite, plângeau ascultând versurile cântecului „Billy, Don't Be a Hero” și își povesteau una alteia

¹ Alea cu licurici

totul, împletindu-și viețile, până când, la sfârșitul verii, nimeni nu mai făcea vreo distincție între cele două fete. Tully și Kate deveniră pentru toată lumea care le cunoștea pur și simplu inseparabile, și timp de peste treizeci de ani, acea prietenie fu stăvilarul vieții lor: puternică, durabilă, solidă. Poate că muzica se schimbase odată cu trecerea anilor, însă promisiunea făcută pe Firefly Lane dăinui.

Cele mai bune prietene pe vecie.

Crezuseră că va dura, acel jurământ, că într-o zi vor fi două bătrâne, stând în balansoarele lor pe o verandă cu dușumea scârțâitoare, discutând despre etapele din viețile lor și râzând.

Acum, avea mai multă experiență, desigur. De peste un an, își tot spunea că este în regulă, că poate merge mai departe fără cea mai bună prietenă. Uneori, chiar credea asta.

Apoi auzea muzica. Muzica lor. „Goodbye Yellow Brick Road“, „Material Girl“, „Bohemian Rhapsody“, „Purple Rain“. Cu o zi înainte, în timp ce făcea cumpărături, o versiune neinspirată de muzică ambientală a piesei „You’ve Got a Friend“ o făcuse să plângă, chiar acolo, lângă raftul cu ridichi.

Trase păturile la o parte și se dădu jos din pat, având grijă să nu-l trezească pe bărbatul care dormea lângă ea. Rămase acolo o clipă, uitându-se la el în întunericul vag. Chiar și în somn, avea pe chip o expresie neliniștită.

Ridică din furcă receptorul telefonului și ieși din dormitor, traversând holul cufundat în liniște către terasă. Acolo, se uită la viscolul de afară, făcându-și curaj. În timp ce tastă numerele cunoscute, se întrebă ce avea să-i spună celei care îi fusese cândva cea mai bună prietenă după toate acele luni de tăcere, cum avea să înceapă. *Am avut o săptămână proastă... viața mea se duce de râpă... sau, pur și simplu: Am nevoie de tine.*

Se auzi tonul de apel.

PARTEA ÎNTÂI

ANII ȘAPTEZECI

Dancing Queen

*young and sweet,
only seventeen*

Capitolul 2

Pentru cea mai mare parte a țării, 1970 a fost un an al revoluției și al schimbării. Însă în casa de pe Magnolia Drive, totul era ordonat și tăcut. Înăuntru, Tully Hart, o fată de zece ani, ședea pe o podea rece din lemn, construind o cabană de jucărie din bușteni miniaturali pentru păpușelele ei, care dormeau pe mici șervețele roz de hârtie. Dacă ar fi fost în dormitorul ei, ar fi ascultat un disc al formației Jackson Five la pick-upul ei, dar în camera de zi nu exista nici măcar un aparat de radio.

Bunicii ei nu prea îi plăcea muzica, nici televizorul, nici jocurile de societate. De cele mai multe ori – ca și acum – bunica ședea în balansoarul ei de lângă șemineu și broda. Făcea sute de goblenuri, marea majoritate cu citate din Biblie. De Crăciun, le dona bisericii, care le vindea pentru strângere de fonduri.

Iar bunicul... ei bine, nu putea să tacă. De când avusese un accident vascular cerebral, stătea numai în pat. Uneori, suna din clopoțel, și acela era singurul moment când Tully o vedea pe bunica ei grăbindu-se. La primul clinchet al clopoțelului, zâmbea și spunea: „O, Doamne!” și se grăbea spre hol cât o țineau picioarele încălțate cu papuci de casă.

Tully luă un spiriduș cu păr galben. Îngânând foarte încet un cântecel, începu să-l miște ca într-un dans alături de păpușica pe nume Calamity Kiddle, pe melodia „Daydream Believer”. Pe la jumătatea cântecului, se auzi bătând la ușă.

Fu un zgomot atât de neașteptat, încât Tully se opri din joaca ei și ridică privirea. Cu excepția zilelor de duminică, atunci când veneau domnul și doamna Beattle ca să-i ia la biserică, nu venea nimeni niciodată în vizită.

Bunica își puse lucrul în punga roz de plastic de lângă fotoliul pe care ședea și se ridică, traversând încăperea, pășind agale și târșâindu-și picioarele, așa cum obișnuia de câțiva ani. După ce deschise ușa, urmă o tăcere prelungă, apoi spuse:

– O, Doamne!

Vocea bunicii suna ciudat. Privind curioasă dintr-o parte, Tully văzu o femeie înaltă cu păr lung și dezordonat și cu un zâmbet neastâmpărat. Era una dintre cele mai drăguțe femei pe care le văzuse Tully vreodată: piele albă ca laptele, nas drept și ascuțit și pomeți înalți ce explodau deasupra bărbiei mici, ochi câprui senini, care clipeau leneș.

– Așa îți saluți fiica pe care n-ai mai văzut-o de atâta vreme?! Doamna trecu pe lângă bunica și se duse direct la Tully, apoi se aplecă. Ea e micuța mea Tallulah Rose?

Fiică? Asta însemna că...

– Mami? șopti fetița cu venerație, nevenindu-i să creadă.

De atâta vreme aștepta acest moment, visând la el: mama ei întorcându-se acasă.

– Ți-a fost dor de mine?

– Oh, *da*, spuse Tully, încercând să nu râdă.

Dar era atât de fericită.

Bunica închise ușa.

– Hai la bucatărie, să bem o ceașcă de cafea.

– Nu m-am întors pentru cafea. M-am întors pentru fiica mea.

– Ai rămas fără bani, spuse bunica plictisită.

Mama ei păru iritată.

– Și, ce dacă?

– Tully are nevoie de...

– Cred că pot să-mi dau seama și singură de ce anume are nevoie fiica mea.

Mama ei părea că se chinuia să stea dreaptă, fără a izbuti. Se clătina puțin, iar ochii ei arătau ciudat. Răsuca pe deget o şuviță din părul ei lung.

Bunica veni înspre ele.

– Să crești un copil este o mare responsabilitate, Dorothy. Poate că dacă te-ai muta aici o vreme și ai ajunge să o cunoști pe Tully, ai fi pregătită... Se opri, apoi se încruntă și rosti încet: Ești beată.

Mami chicoti și-i făcu cu ochiul lui Tully.

Tully îi făcu și ea cu ochiul. Să fii beat nu era chiar așa de rău. Bunicul ei obișnuia să bea mult înainte să se îmbolnăvească. Chiar și bunica mai bea câte un pahar de vin uneori.

– Este ziua mea de naștere, mamă. Sau ai uitat?

– Ziua ta de naștere? Tully sări în picioare. Așteaptă aici, spuse ea, apoi fugi în camera ei.

Inima îi zvâcnea în piept în timp ce scotocea prin măsuta de toaletă, împrăștiind diverse lucruri peste tot, căutând colierul din macaroane și pâine pe care îl făcuse pentru mama ei la orele de religie, cu un an în urmă. Bunica se încruntase când îl văzuse, îi spusese să nu-și mai facă atâtea speranțe, dar Tully nu reușise să îi urmeze sfatul. Avea speranțe de ani de zile. Strecură colierul în buzunar și se grăbi înapoi, exact la timp ca să o audă pe mama ei spunând:

– Nu sunt beată, mamă dragă. Sunt din nou cu copilul meu, pentru prima oară după trei ani. Dragostea este cel mai tare drog.

– Șase ani. Avea patru ani ultima oară când ai abandonat-o aici.

– Atât de mult a trecut? spuse mami, părând derutată.

– Întoarce-te la tine acasă, Dorothy. Te pot ajuta.

– Așa cum ai făcut-o și ultima oară? Nu, mulțumesc.

Ultima oară?

Mami se mai întorsese o dată.

Bunica oftă, apoi spuse îndârjit:

– Cât timp mai ai de gând să stai supărată pe mine?

– Păi, nu prea e genul de situație care să aibă termen de expirare, nu crezi? Haide, Tallulah.

Mama ei se împletici spre ușă.

Tully se încruntă. Nu așa trebuia să se petreacă lucrurile. Mămica ei nici nu o luase în brațe, nici nu o sărutase, nici nu o întrebase cum îi

merge. Plus că toată lumea știe că trebuie să-ți faci o valiză când pleci undeva. Arată înspre ușa dormitorului ei.

– Lucrurile mele...

– Nu ai nevoie de tot rahatul ăla materialist, Tallulah.

– Cum?

Tully nu înțelese.

Bunica o prinse într-o îmbrățișare cu parfum dulce, familiar, de pudră de talc și fixativ de păr. Acestea erau singurele brațe care o îmbrățișaseră vreodată pe Tully, aceasta era singura persoană care o făcuse vreodată să se simtă în siguranță, și deodată, îi era frică.

– Buni? spuse ea, trăgându-se înapoi. Ce se petrece?

– Vii cu mine, spuse mami, prinzându-se de tocul ușii pentru a-și recăpăta echilibrul.

Bunica ei o prinse de umeri și o zgâlțâi ușor.

– Știi numărul de telefon și adresa noastră, da? Ne suni dacă ți-e teamă sau dacă ceva nu e în regulă.

Plângea; imaginea bunicii ei puternice, tăcute, plângând o sperie și o derută pe Tully. Ce se petrecea? Cu ce greșise?

– Îmi pare rău, buni, eu...

Mami se năpusti către ea și o prinse de umăr, scuturându-i mâna.

– Să nu spui *niciodată* că îți pare rău. Te face să pari patetică. Haide.

O apucă pe Tully de mână și o trase spre ușă.

Tully își urmă mama fără tragere de inimă, ieșiră din casă și coborâră treptele, apoi traversară și ajunseră la o rablă ruginită VW, care avea lipite peste tot abțibilduri cu flori și un simbol galben uriaș al păcii pictat pe lateral.

Portiera se deschise; năvăliră afară vălătuci de fum gri. Prin negură, în van văzu trei oameni. Un bărbat de culoare cu o claie imensă de păr și o bandană roșie ședea pe scaunul șoferului. În spate, era o femeie cu o vestă cu franjuri și pantaloni dungați, cu un batic maro legat peste părul blond; alături de ea, stătea un bărbat în pantaloni evazați și un tricou jerpelit. Podeaua vanului era acoperită cu o mochetă maro aspră; câteva narghilele erau răspândite peste tot, printre sticle goale de bere, ambalaje de mâncare și benzi de magnetofon cu opt piste.

– Ea e copilul meu, Tallulah, spuse mama.

Tully tăcu, dar ura să i se spună Tallulah. Avea să-i atragă atenția mamei mai târziu, când aveau să fie singure.

– Mișto, spuse cineva.

– Îți seamănă leit, Dot. Mă ia de cap.

– Urcă, spuse șoferul ursuz. O să-ntârziem.

Bărbatul cu tricou murdar întinse brațul către Tully, o prinse de talie și o ridică în van, unde se așeză cu grijă în genunchi.

Mama urcă și ea și trânti portiera. În mașină se auzea o muzică bizară. Nu putea distinge decât câteva cuvinte: *ceva se-ntâmplă aici...* Fumul făcea totul să pară calm și cam neclar.

Tully se trase mai aproape de marginea metalică a mașinii ca să facă loc lângă ea, dar mama se așeză lângă femeia cu batic pe cap. Se porniră numaidecât să vorbească despre porci și marșuri și despre un bărbat pe nume Kent. Tully nu înțelegea nimic din toate astea, iar fumul o amețea. Când bărbatul de lângă ea își ridică narghileaua, nu putu să-și rețină un ușor suspin de dezamăgire ce i se strecură printre buze.

Bărbatul îl auzi și se întoarse spre ea. Zâmbi, suflându-i un nor de fum gri chiar în față.

– Lasă-te dusă de val, micuțo.

– Uitați-vă și voi cum a îmbrăcat-o maică-mea, spuse mami cu amărăciune. Zici că-i o păpușică. Cum să fie *reală* dacă nu se poate murdări?

– Așa-i, Dot, spuse tipul, suflând fumul din gură și lăsându-se pe spate.

Mami se uită la Tully pentru prima oară; se uită la ea *de-adevăra-telea*.

– Să nu uiți asta, copile. Viața nu înseamnă să gătești, să faci curat și să torni copii. Înseamnă să fii liber. Să faci ce-ți place. La dracu', poți fi chiar președintele Statelor Unite, dacă vrei.

– Ne-ar prinde bine un nou președinte, asta-i sigur, spuse șoferul. Femeia cu batic pe cap o bătu ușor pe mama pe picior.

– Că bine le mai zici. Dă și mie un bong, Tom. Chicoti. Hei, aproape am făcut o rimă.

Tully se încruntă, simțind un nou soi de rușine adânc în stomac. Ea credea că arată bine în rochița aceea. Și nu dorea să devină președintele țării. Își dorea să fie balerină.

Însă cea mai arzătoare dorință a ei era ca mama să o iubească. Se mișcă într-o parte, până când ajunse destul de aproape de mama ei ca să o poată atinge.

– La mulți ani! spuse ea încet, băgând mâna în buzunar. Scoase colierul la care lucrase cu atâta migală, căznindu-se, continuând să lipească sclipici mult după ce restul copiilor ieșiseră la joacă. Am făcut asta pentru tine.

Mama luă colierul și-l strânse în mână. Tully așteptă ca mama ei să-i mulțumească și să-și pună colierul la gât, dar ea nu o făcu; rămase la locul ei, legănându-se pe muzică, discutând cu prietenii ei.

În cele din urmă, Tully închise ochii. Fumul o adormea. Cea mai mare parte a vieții ei îi fusese dor de mama, și nu așa cum îți e dor de o jucărie pe care n-o găsești sau de o prietenă care nu a mai venit să se joace cu tine pentru că nu-ți place să împarți jucăriile cu alții. Îi era *dor* de mama ei. Acel dor era mereu înlăuntrul ei, un loc gol care o jena pe timpul zilei și se transforma într-o durere acută noaptea. Își făgăduise sieși, dacă ar fi ca mama ei să se întoarcă vreodată, să fie cuminte. Perfectă. Indiferent ce făcuse sau spusese greșit, avea să repare sau să schimbe. Mai mult decât orice, dorea să o facă pe mama ei mândră.

Dar acum nu știa ce să facă. În visele ei, plecaseră mereu împreună singure, doar ele două, mână în mână.

– *Am ajuns*, spunea mereu mama ei din vis când ajungeau acasă, după ce urcau dealul. *Casă, dulce casă!* Apoi o săruta pe Tully pe obraz și șoptea: *Mi-a fost atât de dor de tine. Am fost plecată deoarece...*

– Tallulah. Trezirea.

Tully se trezi zgâlțâită. Capul îi bubuia și o dureau gâtul. Când încercă să întrebe: *Unde suntem?*, nu reuși decât să scoată un cârâit.

Toată lumea râse de asta și continuară să râdă când ieșiră grămadă din van.

Pe strada aceea aglomerată din centrul Seattle-ului, erau oameni peste tot, scandând lozinci, strigând și ținând pancarte pe care scria **FACEȚI DRAGOSTE, NU RĂZBOI și LA NAIBA, NU, NOI NU PLECĂM.** Tully nu văzuse niciodată atâtia oameni la un loc.

Mami o luă de mână și o trase lângă ea.

Restul zilei fu o învălmășeală de oameni scandând lozinci și în-
tonând cântece. Tully petrecu fiecare clipă îngrozită că avea să scape
cumva mâna mamei sale și să fie luată de mulțime. Nu se simți mai în
siguranță nici când apărură polițiștii, pentru că aceștia aveau arme la
brâu, bâte de cauciuc în mâini și scuturi de plastic care le protejau fețele.

Dar mulțimea nu făcu decât să mășăluiască, iar polițiștii doar pri-
viră.

Când se lăsă întunericul, era obosită, îi era foame și o dureau ca-
pul, dar ei continuau să meargă, intrând pe o stradă și ieșind pe alta.
Mulțimea era diferită acum; își lăsaseră deoparte pancartele și înce-
pură să bea. Din când în când, auzea fraze întregi sau fragmente de
conversație, dar nici una nu avea sens.

– I-ai văzut pe porcii ăia? *Abia așteptau* să ne rupă capul, dar noi
am fost pașnici, omule. Nu s-au putut atinge de noi. Hei, Dot, mai
plimbă și tu țigara aia.

Toți din jurul lor râseră, mai ales mami. Tully nu înțelegea ce se
petrece și o dureau cumplit capul. Oamenii se vânzoleau în jurul lor,
dansând și râzând. De undeva, muzica se revărsa pe stradă.

Apoi, dintr-odată, simți că nu se mai ține de nimeni.

– Mami! ți-pă ea.

Nimeni nu-i răspunse și nu se întoarse spre ea, chiar dacă erau
oameni peste tot. Îi împinse pe toți și își făcu loc, strigând după mama
ei până când rămase fără voce. În final, se întoarse în locul unde o
văzuse ultima oară pe mama ei și așteptă așezată pe bordură.

O să se întoarcă.

Lacrimile îi înțepau ochii și începură să-i șiroiască pe față, cum
stătea acolo așteptând și încercând să fie curajoasă.

Dar mama ei nu se mai întoarse niciodată.

Ani de zile după aceea, încercă să își amintească ce se întâmplase
în continuare, ce făcuse, însă toți oamenii aceia erau ca un nor care
îi adumbreau amintirile. Tot ce își mai amintea era că se trezise pe o
prispă murdară de ciment de pe o stradă complet pustie și că văzuse
un polițist călare.

De acolo, de sus, acesta se încruntă către ea și spuse:

– Hei, micuțo, ești singură?

– Da, fu tot ce reuși să rostească fără să plângă.